

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: Y. A.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2024, č. j. OAM-1214/LE-LE05-LE05-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle §15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze udělit.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí se zakládá na chybně vyhodnocených důkazech a skutečnostech. Dále uvedl, že odůvodnění žaloby soudu zašle ve lhůtě čtrnácti dnů.
3. Dne 23. 12. 2024 žalobce doplnil svou žalobu s tím, že v případě návratu na Ukrajinu mu hrozí pronásledování kvůli jeho protiválečné rétorice. Zdůraznil, že důvodem žaloby není obava ze špatných podmínek ve vězení, nýbrž riziko pronásledování z důvodu jeho ruské národnosti v kontextu eskalujícího válečného konfliktu, který je znám svou krutostí. Žalobce je válečný veterán, který utrpěl vážné zranění, a jeho protiválečný postoj je veřejně znám. Navrhl proto, aby soud přezkoumal napadené rozhodnutí i jeho žádost.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z návratu na Ukrajinu z důvodu špatných podmínek ve vězení a možnosti odvedení do armády. Žalovaný konstatoval, že žalobce byl v České republice pravomocně odsouzen za zvlášť závažný zločin vraždy ve stadiu pokusu a přečin ublížení na zdraví, a to k trestu odnětí svobody na 11 let a trestu vyhoštění na 8 let. Správní orgán proto vyloučil žalobce z možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by byl ve své vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo že by uplatňoval politická práva či svobody. Obava z výkonu vojenské služby podle žalovaného nepředstavuje pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť obecně platí, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem (Úmluva o právním postavení uprchlíků). Žalovaný rovněž položil otázku, zda je žaloba kvalifikovaná a projednatelná. K doplnění žaloby ze dne 23. 12. 2024, žalovaný uvedl, že bylo podáno po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby a nelze k tomuto přihlížet. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl nebo odmítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
6. Žaloba není důvodná.
7. Krajský soud předně konstatuje, že žalobce podal žalobu včas. Pokud však jde o doplnění žaloby ze dne 23. 12. 2024, žalobní námitky tam obsažené byly uplatněny až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby (tj. po 11. 12. 2024). V této souvislosti soud konstatuje, že řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházely, a to ve lhůtě vymezené v § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs

- 134/2005-43, nebo ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 29/2013-44, odst. 18 a násl., ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007-92, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 8 Afs 91/2007-407, nebo ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 A 72/2001-75). Také Ústavní soud potvrdil, že s ohledem na efektivnost soudního řízení zákonodárce koncentroval řízení před krajskými soudy tím, že stanovil lhůtu k podání správní žaloby v délce dvou měsíců, přičemž žalobce musí v uvedené lhůtě uplatnit veškeré žalobní body (viz nálezy ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, nebo ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, odst. 39). Vzhledem k tomu, že námitky obsažené v doplnění žaloby byly uplatněny po této zákonné lhůtě, soud se jimi nezabýval, a naopak se zabýval pouze námitkou uplatněnou v žalobě.
8. Před samotným vypořádáním žalobní námitky považuje krajský soud za vhodné ještě uvést, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen jedním žalobním bodem, a to námitkou chybně vyhodnocených důkazů a skutečností v napadeném rozhodnutí. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby, resp. žalobních bodů předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Pokud tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen zcela v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud rovněž jen v obecné rovině. Toto stanovisko zaujal i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dne 24. 8. 2010, v č. j. 4 As 3/2008-78, kde uvedl, že: „*smyslem uvedení žalobních bodů § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby (...). Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej*“.
 9. Krajský soud rovněž předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47).
 10. V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti.
 11. Žalobce je státní příslušník Ukrajiny. Žalobce požádal dne 3. 9. 2024 o udělení mezinárodní ochrany v České republice, přičemž důvodnost své žádosti odvíjel od obav z nutnosti zapojení se do válečného konfliktu na straně Ukrajiny, což považuje za nepřijatelné vzhledem k tomu, že jeho příbuzní jsou ruské národnosti.
 12. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dále uvedl, že on sám je ruské národnosti, jeho náboženské přesvědčení je pravoslavné, politické přesvědčení nemá, není v žádné politické straně a nikdy se veřejně neangažoval. Umí rusky, česky a polsky. Je svobodný, má dva syny, kteří nyní žijí v Rusku. Posledním místem bydliště v jeho vlasti je město Oděsa. Na jaře roku 2018 odletěl z Oděsy do Vratislavy a poté odjel autem do České republiky, kde měl pracovní vízum. V roce 2016 byl asi dva roky v Polsku, kde měl pracovní vízum a poté i trvalý pobyt, ten mu však zrušili. Uvedl, že v roce 2014 utrpěl poranění střev a podstoupil operaci, od té doby má nemastnou dietu, jinak je zdravý. V roce 2020 byl v České republice odsouzen za pokus vraždy k trestu odnětí svobody na 11 let,

nikde jinde odsouzen ani trestně stíhán nebyl. Jako důvod žádosti o azyl uvedl obavy o život, neboť ho na Ukrajině pošlou do války.

13. Při pohovoru konaném dne 30. 9. 2024 žalobce uvedl, že na Ukrajině byl naposledy v roce 2018. Ukrajinu opustil, protože odjel pracovat do České republiky. Na Ukrajině neměl nikdy žádné problémy. Uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, neboť se obává, že by musel do války nebo že by byl zabit. Ukrajinské věznice fungují tak, že člověk musí do války nebo umře. Přátelé z ukrajinského vězení mu sdělili, že jsou ve věznicích špatné podmínky, že jsou vězni nuceni chodit do armády anebo že se ztrácejí „na orgány“. Uvedl, že se vězení jako takového nebojí, ale od války jsou tam velmi špatné podmínky. Dále sdělil, že o mezinárodní ochranu v České republice nepožádal dříve, jelikož bylo pozastaveno předávání na Ukrajinu, nyní se již vězni znovu předávají. Uvedl, že ještě před válkou souhlasil s předáním k výkonu zbytku na Ukrajinu, jelikož tam měl rodinu. Nyní tam již nechce, neboť tam již nikoho nemá a vše je rozbombardované. Je si vědom, že jeho odsouzení pro zvlášť závažný zločin ho může řadit k osobám vyloučeným pro udělení mezinárodní ochrany. Závěrem uvedl, že by chtěl udělat vše pro to, aby si zbytek trestu vykonal v České republice, žádá ho o to i jeho rodina. Chtěl by požádat o podmíněné propuštění. Jeho matka je nyní ve Francii, kde by i on chtěl požádat o azyl. Otec by tam také rád jel, avšak z Ruska má zavřené hranice a je to finančně velmi nákladné.
14. Ve správním spise jsou dále založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení, a to *Informace OAMP, 17. ledna 2024, Politická a bezpečnostní situace*.
15. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
16. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu se azyl udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
17. Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odstavce 2 téhož paragrafu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního

ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

19. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
20. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu. Uvedené ustanovení vylučuje udělení doplňkové ochrany, je-li důvodné podezření, že cizinec spáchal vážný zločin.
21. K právnímu hodnocení případu krajský soud nejprve poznamenává, že ačkoli byla žaloba stručná a do značné míry obecná, bylo možné z ní seznat žalobní bod a je projednatelná.
22. Krajský soud podrobně prostudoval správní spis a z podkladů v něm založených nic nenaznačuje tomu, že by měl být žalobce ve své zemi původu pronásledován za uplatňování svých politických práv nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě. Žalobce sám uvedl, že nebyl nikdy politicky aktivní a že na Ukrajině nikdy neměl žádné problémy. Pokud jde o žalobcovu obavu z vězení a nutnosti odchodu do armády, krajský soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, a sice že povinná vojenská služba patří ke státoobčanské povinnosti, která nemůže vést k relevantní obavě z pronásledování podle § 12 zákona o azylu či hrozbě vážné újmy podle § 14a téhož zákona (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2020, č. j. 2 Azs 17/2020 – 16). Krajský soud tak ve shodě s žalovaným neshledal u žalobce naplnění žádných z podmínek pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu.
23. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny.
24. Pokud jde o případné udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, soud konstatuje, že žalovaný posuzoval rodinnou, sociální, ekonomickou situaci, jakož i zdravotní stav a věk žalobce, přičemž neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Soud považuje učiněný závěr žalovaného za správný. Pro úplnost soud konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.
25. Při posuzování možnosti udělení doplňkové ochrany, dospěl soud k závěru, že nejsou splněny podmínky pro její udělení a plně se ztotožňuje se závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí (str. 7-10). Žalobce byl uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, a to ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku. V této souvislosti je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 352/2019-36, podle něhož jsou za zvlášť závažné zločiny ve smyslu § 15a

odst. 1 písm. b) zákona o azylu považovány především trestné činy směřující proti životu a zdraví, jako je například vražda, znásilnění, zhárství či ozbrojená loupež. Soud tak ve shodě s žalovaným nemá pochyb o závažnosti zločinu vraždy, který je proviněním proti lidskému životu. Takový zločin je nepochybně vážným zločinem ve smyslu § 15a písm. b) zákona o azylu, a proto žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu. Krajský soud tak uzavírá, že rozhodnutí žalovaného o vyloučení žalobce z možnosti udělení doplňkové ochrany je souladné se zákonem a je dostatečně odůvodněné.

26. Žalobcova námitka týkající se chybně vyhodnocených důkazů a skutečností, na nichž mělo být napadené rozhodnutí založeno, není důvodná. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán provedl dokazování v rozsahu, který lze považovat za dostatečný, všechny shromážděné důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech v souladu s právním řádem. Závěry žalovaného mají oporu ve spise, jsou logicky odůvodněné a nejsou zatíženy vadou libovůle. Z obsahu správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný pečlivě přihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Krajský soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a řádně odůvodněné.

V. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. května 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně